

МИХАИЛ ПУХОВ

ПОРТ ПЕРПЕТУУМ

Превод от руски: А. Грозданова, 1982

chitanka.info

1.

— А сега за възнаграждението — каза Главният Разузнавач и в шепата му запламтя Орехът на Живота.

Риц преглътна. Като искреше със златната си черупка, Орехът на Живота се затъркаля по синьото стъкло на масата. Ето, вече е в секретния джоб, такъв имат всички, но те са празни. Орехът, който връщаше онова, което годините бяха отнели.

— Това е авансът — обясни Главният Разузнавач. — Втората половина от хонорара, — имам пред вид Клещите, — ще получиш после. Разбира се, ако оправдаеш надеждите.

Приказният букет от вкусови усещания, който вече се бе настанил в устата на Риц, се превърна в горчилка. За да вкусиш Ореха на Живота, са нужни Клещите — специално еднократно устройство. Нямах ли Клещите, не можеш да отвориш Ореха на Живота. Удара с чук например е смъртоносен за този, който удря — Орехът избухва като граната. Теоретически може, разбира се, да го счупиш и със зъби. Така са правели прадедите им, но вековете изкуствено хранене отнели нужната за това сила на челюстите.

Топлината на Ореха се усещаше през дрехите. Риц гледаше Главния Разузнавач спокойно и предано, според устава. Разговорът приключваше. Главният Разузнавач стана.

— Желая ти успех.

Тези условни думи включваха в себе си точната инструкция, която заемаше цял дебел том. Животът се състои от символи. Понякога те са по-тежки от изразите.

Спокойно и предано, според устава, Риц наблюдаваше как Главният Разузнавач заобикаля синята маса и вдига юмрука си. Удар — тракане на зъбите — и Риц, премятайки се, се изтърколи по коридора към любезно отворената врата. Летящата врата подсили импулса и след миг Риц седеше върху движещия се тротоар, всред тълпата. Малцина се обърнаха. Гледаха го завистливо, разбрали работата. Ясно, този, който сега се държи за лицето, е посетил държавното

учреждение, за което трябва да се правиш, че не знаеш нищо. То е достъпно само за избраници.

Тротоарът понесе Риц към астрогарата. Той вече стоеше прав. Между летището и небето сновяха астромобили. Високо над облаците се криеха Външните Станции. Понякога, примерно веднъж в месеца, в тази посока се запалваше ярка звезда. Отлиташе поредният ФПЗ — фотонноподпространственият звездолет, общоприетия транспорт във вселената. Той се състои от огромен отражател, откъм тилната страна на който са монтирани пътническите и товарните сектори. ФПЗ стартира с фотонна тяга, набира субсветлинна скорост и се гмурва в подпространството, а на финала спира отново с фотонния двигател. Един ФПЗ очакваше Риц, за да го прехвърли в космическата пустиня, за разгадаване на Великата Тайна.

2.

— Жребият се усмихна на теб — каза преди един час Главният Разузнавач, веднага след приветствените ритници. — Символите — това е животът, но само те не стигат. Нужна ни е енергия. Звездолетите, тези ФПЗ, я излапват. Налага се да ги засилваме до умопомрачителна скорост, а после да натискаме спирачките. При всеки рейс се губи годишното производство на хиляди електроцентрали. Енергията отлита в пустотата. Уран, термоядрени реакции, сила на реките и приливите — ФПЗ изяждат всичко. Но ако не летим, ще ни изпреварят други. Търсят се нови източници. От къде да ги вземем?

Риц вдигна рамене.

— Да разузнаем как е при другите цивилизации.

— Правилно мислиш — кимна Главният Разузнавач. — Тази дейност се провежда планомерно, но безуспешно. Провървя ни съвсем неочаквано. Нашият доблестен астронавт Интегер — ето снимката му — попадна в авария. Подпространственото задвижване отказало да задействува. На най-неподходящото място. В пустотата, в безпросветността, далеч от звездите. Но някой от екипажа забелязал наблизно една самотна планета.

— Планета-сираче — добави Риц. — Има такъв термин при звездните летци.

— Да — каза Главният Разузнавач. — Именно сираче. Естествено, Интегер решил, че е необитаема. Но там се оказала колония от онази Земя, жителите на която, така наречените земляни, винаги кроят интриги против нас. Ти май си се сблъсквал с тях.

— Сблъсках се — потвърди Риц. — Неприятна цивилизация. Много опасни и хитри типове са тези земляни. Много ни пречат.

— Точно така — съгласи се Главният Разузнавач. — Земляни. По-точно техни потомци. Планетата е самотна. Край нея няма Слънце. Други източници на енергия също като че ли няма. Как ти със своя опит си представяш такава колония?

— Очевидно населението ѝ е малобройно — бавно каза Риц, макар че вече подозираше номера, който му се кроеше. — Навярно те нямат нито една прилична астрогара. Откъснати от източниците на енергия, те трябва да правят икономии. Наистина, практиката показва, че икономията, ако няма какво да икономисваш, не спасява никого.

Главният Разузнавач се засмя.

— Точно така, Риц, ни отговориха нашите най-добри експерти. Като тебе и те забравиха, че имаме работа с тези хитри земяни, при които всичко е наопъки. И тъкмо доблестният Интегер още отдалеч видял на планетата нещо различно и в двата смисъла. Включително няколко големи градове и космически порт, обзаведен най-модерно, с пряко кацане.

— Тоест? — не разбра Риц.

— Без Външни Станции и астромобили — обясни Главният Разузнавач. — Там звездолетите се приземяват непосредствено на космодрума. Така дори е по-удобно, но не е в това главното. Интересното ще дойде нататък. Не стига че местните колонисти, потомци на хитрите земяни, ремонтирали кораба. Те настанили Интегер и неговата команда в хотел, разказите за който звучат като анекдот. Екипажът спал в легла, хранили ги цяла седмица.

— И какво са платили за това? — наивно попита Риц.

Главният Разузнавач се засмя високо.

— Когато Интегер и другите напущали планетата, връчили им по един златен слитък, тежък десет килограма. Полюбувай му се. — Върху масата се появи обемисто изображение. — Какво мислиш за тази работа?

— Може би планетата се състои само от злато? — предположи Риц.

— Така ми отговори и един много умен експерт — усмихна се Главният Разузнавач. — Сега той, така да се каже, се намира в продължителна отпуска, но това не е свързано с нашето дело. Съвсем не е чудно, че изпратихме там няколко групи под ред. Геологопроучвателни, в известен смисъл. И какво според теб намериха те?

Този път Риц не отговори нищо. Защо да гадае напразно? По-добре да чуе официалните данни.

— Те видели нещо изключително — продължи Главният Разузнавач. — По-точно не видели нищо. Нито източници на енергия, нито рудни находища. Но туземците връчили на всеки по къс злато и сега нашата хазна е претъпкана. Със слитъци. Изяснило се, че планетата докарва злато от други места. Но ти никога няма да отгатнеш какъв продукт тя експортира!

Риц вдигна рамене.

— Самонадеян си — усмихна се главният Разузнавач. — Е, опитай се да познаеш.

— Енергия — предположи Риц.

Главният Разузнавач подскочи и едва не падна на пода.

— Откъде знаеш?

— Лесно се адаптирам — обясни Риц. — В парадоксална ситуация трябва да се мисли също парадоксално. Направих най-малко вероятното предположение.

— Вече бях решил, че някой е изтървал нещо — с облекчение въздъхна Главният Разузнавач. — Но ти си прав. Макар че няма откъде да добиват енергия, те я експортират в количества, които осигуряват изхранването им и изхранването на тълпите туристи, които идват от всичките шест страни на света. Естествено, всички туристи всъщност са шпиони. Енергията е нужна не само на нас. Съдейки по рапортите, на планетата не можеш да се разминеш от шпиони. Но охраната им е свършена и няма никаква информация. Ние обаче имаме хипотеза, която ти трябва да провериш.

Риц чакаше.

— Жребият се усмихна на теб — каза Главният Разузнавач. — Тръгваш още днес, за да научиш всичко за онова „перпетуум мобиле“, изобретено от туземците. Сега за възнаграждението.

И Орехът на Живота се търкулна по синята маса, за да се прехвърли в тайния джоб на Риц.

3.

Старта и прехода към подпространството Риц понесе добре. ФПЗ беше обикновен, с шестчленен екипаж. Капитан беше някакъв намръщен тип, който притежаваше неприятния навик да стои мълчаливо зад гърба ти. Когато и да се огледаше наоколо Риц, той винаги виждаше капитана, който намръщен прекарваше пръсти по пращните преградни стени, или завързваше връзките на обувките си, или безшумно минаваше като привидение край него. Той често говореше глупости с административен подтекст и скоро Риц разбра, че това е най-обикновен агент, а истинският командир на звездолета е неговият помощник, който впрочем нито веднъж не излезе от кабината и затова Риц не можа да се запознае с него (самият той също се числеше като помощник, но на щурмана-програмист). На борда имаше и една стюардеса, любопитна, както повечето жени. Но в любопитството ѝ се усещаше нещо професионално. Навярно тя също беше колега на Риц.

Аналогична хипотеза неволно възникваше и по отношение на петия член на екипажа — началника на Риц, в известен смисъл непосредствения. И най-скромните знания по програмиране стигаха, за да се разбере, че познанията на щурмана са много по-скромни. При служебните разговори той просто повтаряше изреченията на Риц, като разместваше думите и променяше интонацията. На непосветените това правеше необходимото впечатление. За щастие тези беседи бяха много редки, защото Риц беше в една каюта с шестия член на екипажа, който се водеше радист, но за разлика от останалите не скриваше, че е шпионин.

По радиостанцията радистът слушаше изключително джазова музика, пък и за работата на разузнавача той имаше една твърде своеобразна представа. Със себе си носеше три големи куфара, пълни с дрехи на земляни и непрекъснато пробваше костюмите. Използуваше и грим. Радиостанцията работеше като радиограмофон, ефирът гърмеше от барабаните, а радистът се преобличаше и се явяваше пред

Риц в най-различен вид: като администратор на хотел, като брадат пиян портиер, като тлъст готвач, като мършав сервитьор, дори като миячка на съдове. „Нужна ни е информация — обясняваше той поведението си на Риц. — А най-добрият начин да я получим, е да се намърдаме сред аборигените. Те знаят всичко и рано или късно някой от тях ще се разбъбри.“

Риц не му възразяваше, макар че заниманията на радиста го дразнеха леко. За тях се губеше време — наистина само през първите дни, докато ФПЗ набираше субсветлинната скорост, необходима му за скока в подпространството. После времето спря и дори тръгна назад. Едва когато звездолетът изскочи пред планетата-цел, ходът на времето се възстанови.

Корабът летеше с кърмата напред, изригвайки мощен стълб от светлина, и бързо забавяше скоростта си. При спирането, както вече Риц знаеше, в пустотата отлиташе годишното производство на хиляди електроцентрали, но в дадения момент това не го тревожеше. Имаше си други проблеми. Помощникът, който се бе затворил в командната кабина, не пущаше никого там и Риц трябваше да чака дълго, докато планетата се покаже през наблюдателната палуба. Когато това стана, той си каза на глас (до него нямаше никой):

— Ето я!

— Кой? — ревниво запита стюардесата, стъпвайки на палубата.

Риц се намери да обясни за какво става дума, когато чу зад себе си шумолене. Когато се обърна, той откри капитана, който равнодушно прекарваше пръстите си по пращната преградна стена. После капитанът се откъсна от това занимание и погледна Риц, сякаш че едва сега го бе забелязал.

— Къде е вашето работно място? — запита той. — Защо сте тук, а не там? Пишете обяснение.

Отдолу звездолетът завършваше с рефлектор, който при набирането на скорост и при спирането изпращаше концентриран лъч светлина. Огледалото беше с диаметър около сто метра и закриваше космодрума почти до самото кацане. Риц успя да забележи как зад отражателя се появиха някакви постройки, после коридорът за кацане и всичко свърши.

— Кацнахме — каза Риц на капитана и стюардесата.

— Колко е интересно! — възкликна стюардесата, обръщайки се към капитана. — Какво е това, някаква планета?

— Планета? — повтори въпроса ѝ капитанът. — Вие грешите. В нашия план няма никакви планети.

Чу се пронизително изсвирване. Всички обърнаха глави. Наблизо до тях на наблюдателната палуба стоеше един полицай с каучукова палка, пистолет и строг поглед изпод позлатената козирка.

— Каква е тази блъсканица? — страшно извика полицаят с гласа на радиста. — От удара ми се повреди музиката. Тоест, радиостанцията. Какво става?

Всички въздъхнаха с облекчение.

— Помощникът на програмиста твърди, че сме кацнали на някаква планета — каза стюардесата. — Няма да е лошо! Толкова съм се затъжила за нормална човешка тежест!

Всички отново се обърнаха към Риц.

— Въз основа на какво предполагате, че повереният ни звездолет е кацнал някъде? — попита капитанът.

— Въз основа на зрителната информация — обясни Риц. — Ако погледнете наляво, ще видите защитния купол на астрогарата, каквито има само в планетните космодруми. Ако погледнете надясно, ще откриете висока стена и редица други постройки, които образуват някакъв град. Доколкото ми е известно, никъде в космоса освен на планетите не се срещат подобни феномени. Най-после право пред вас в далечината може да видите разумно същество без скафандър. Ето го, седи на стол по средата на гаровия площад.

— Кълна се в черните дупки на космоса, че той е прав — каза капитанът. — Какво ли е станало с нашия помощник? Ние предупреждавахме ръководството, че комплектуването на екипажа с неопитни кадри е опасно нещо. Поверихме му управлението и ето какво стана.

— Вие забравихте за профилактиката — дойде на помощ на командира Риц, който беше отишъл твърде далеч по пътя на конспирацията. — Срокът за преглед и ремонт на кибернетичната инсталация наближи. Очевидно това обяснява и кацането ни.

Като тропаше шумно по стълбата, от щурманската кабина се спусна началникът на Риц, в известен смисъл непосредственият.

— Разузнах всичко! — извика той. И продължи, като разместваше думите в последното изречение на Риц: — Кацането, както се оказа, е предизвикано от необходимостта от кибернетически преглед на ремонтната инсталация. Нали в плана ни е залегнал и ремонт?

— Да — каза капитанът. — Май че щяхме да изпуснем това.

После вратата на командната кабина се отвори и на площадката се появи помощникът на капитана. Той приличаше като две капки вода на снимката на доблестния Интегер, която Риц бе видял при Главния Разузнавач.

— Повярвайте на патилия ветеран — каза Интегер, — вечен двигател вие няма да намерите, макар да сте ченгета. Сега можете да отваряте люковете.

4.

Електрическата светлина, местният заместител на зората, проникна през плътната завеса и накара Риц да отвори очи.

Патилият ветеран Интегер беше прав. През седмицата, която прекара на планетата, Риц не откри никакви „перпетуум мобиле“. Аборигени, тоест тукашни колонисти, потомци на хитрите земляни, също не можа да срещне. Те живееха зад високата стена, извън космодрума и в други градове на планетата. Проблемът за обслужването се решаваше от властите гениално просто, като се отчиташе психологията на шпионите от другите планети. Мнозина от „туристите“, за да се намърдат в редовете на аборигените, проникваха в помещенията за обслужващия персонал, преобличаха се, гримираха се и пристъпваха към новите си задължения. Най-често служащите, които контактуваха с Риц, се оказваха неговите собствени преоблечени спътници. Например радистът метеше улицата, а ролята на камериерка в хотела изпълняваха ту лъжекапитанът, ту стюардесата, облечени в такива одеяния, под които дори лъжекапитанът изглеждаше като истинска стопроцентова камериерка. И по-точно като стюардеса, гримирана като стопроцентова камериерка.

Останалите, с които Риц се срещаше, бяха туристи от чужди планети. Или шпиони, преоблечени като туристи. За да влезеш в допир с туристите, ти стига и туристическия жаргон. Но Риц още преди това бе решил да изучи туземния диалект и завърши курса вчера вечерта. Макар и да няма с кого да поговори, могат да се намерят писмени източници. Дори аборигенът на гаровия площад, който Риц беше забелязал при кацането, се оказа паметник.

Като се понапъна, Риц дръпна сигналното шнурче. Вратата се отвори бавно и в стаята тежко влезе количка с чашка кафе и захарница, бутана с усилие от преоблечената стюардеса. По-точно от лъжекапитана, гримиран като преоблечена стюардеса. Риц взе кафето и за конспирация ощипа лъжекапитана по бедрото. Той изпищя и се отдалечи, но не остави количката.

След минута Риц беше готов за днешната работа. Утринната ведрина той изостави. И без това всичко трябваше да върши с изключително напрежение на силите. Дори да влезе в тоалетната не беше проста работа. Отначало на Риц се струваше, че през цялото време в тоалетната стои някой от неговите колеги и дърпа вратата отвътре. Нужни бяха големи усилия, за да отваря многобройните врати и вдига завесите; дори за да дръпне шнура за сутрешното кафе. Риц не знаеше точно какви усилия се изискваха да се вози количката, но през последните дни лъжекапитанът стана значително по-як, а стюардесата лесно би спечелила наградата за съревнованията на борците-професионалисти.

Риц крачеше по пустите коридори, като отваряше безбройните врати. Като че ли хотелът се състоеше само от врати. Другите хотели също. За няколко денонощия всички туристи развиваха могъщи бицепси.

Пред входа на хотела някакъв амбулантен търговец в бяло продаваше тютюн и значки. Той твърде много приличаше на началника на Риц, в известен смисъл непосредствения.

— Добро утро — каза Риц. — След херметичността на апартаментите с климатична инсталация е толкова приятно да вдъхнеш свежия порив на атмосферните течения, нали?

Онзи в бялото кимна съгласен.

— Да, да, вие сте свършено прав. Апартаментната херметичност на климатичните инсталации твърде много способствува за течението на поривистите атмосферници. Добро утро.

Така се потвърждават хипотезите. Риц доверително се наведе към продавача.

— Знаете ли, приятелю, аз разгадах една Велика Тайна. Тя се отнася за тукашните източници на енергия.

Оня в бялото застана нащрек. Очите и страните му горяха.

— Струва ми се, че енергията се произвежда от самите туристи — продължи Риц. — Обърнахте ли внимание колко мъчно отваряте вратата на тоалетната? Отваряйки вратата, туристът зарежда акумулатор. Умножете енергийния капацитет на акумулатора по броя на туристите и ще разберете какво искам да ви кажа.

Риц физически почувствува усилието на волята, с което гримираният програмист сподави радостния вопъл, който се изтръгна

от гърдите му.

— Аз съвсем не се интересувам от енергоакумулаторността на капацитета, благодаря ви — излъга най-после оня в бялото. И млъкна, страхувайки се да не забрави чутото. Риц тръгна нататък, свирукайки си „Марш на шпионите“. Настроението му се подобри значително, особено когато се огледа внимателно и видя как човекът в бяло бързо прибра сергията си и избяга с пакета под мишница. На пощата, определи Риц, да подаде шифрована телеграма. Още един кандидат за „продължителна отпуската“.

5.

Като се поздрави с брадатия пиян портиер, който скучаеше страшно без своята джазова радиостанция, Риц тръгна нататък, към гаровия площад. Улиците бяха пусти. Повечето от туристите спяха. Безлюдността помагаше на операцията.

Още оня ден Риц беше забелязал дългия надпис върху постаментата на паметника и сега можеше спокойно да го прочете. Главната грешка на туристите и лошите разузнавачи е слабото знаене на езици. Без да си научил езика, няма да узнаеш нищо. Езикът се състои от символи, а символите — това е животът.

Обувките на Риц шляпаха по настилката на тротоара. Странна настилка наистина. Всякъде другаде Риц би се закълел, че тротоарът е настлан с фотоелементи. И шосето също. Дори покривите на сградите май че изцяло бяха от фотоелементи. На друга планета тава би било рационално. Но тук, при липсата на слънце? Или не са намерили други строителни материали? Съмнително.

Велика тайна, преплитане на загадки и парадокси. Вечна нощ — и тротоари от фотоелементи. Липса на източници на енергия — и нейният неизчерпаем експорт. И благоустроени хотели. Та аборигените не са могли да предвидят сегашния наплив от туристи! Или са го предвидили? Но защо им са на тях тези туристи? Нима наистина за да отварят вратите и зареждат акумулатори?

Мислейки си така, Риц излезе на площада до паметника. Надписът на постаментата му гласеше:

ЕДИСЪН ТОМАС АЛВА

1847–1931

Забележителен електротехник на Земята,
изобретател. Изобретил мимеографа, електрическото перо,

„цокъла на Едисън“ за лампите, фонографа, предпазителя със стопяема жичка, въртящия се ключ, електромера, кинескопа, далекопишещия апарат и други полезни неща. Подпомогнал развитието на битовата техника. С помощта на специални трансмисии направил така, че посетителите, които отваряли вратата на неговата къща, вадели вода от кладенеца, режели дърва, зареждали акумулатори. Това го поставя наравно с най-великите мислители от всички времена и народи.

С това текстът свършваше. Електротехник, велик изобретател. Защо ли са му издигнали паметник тук — на планетата, жителите на която по необясним начин получават енергия от нищо?

Риц отново обходи с очи списъка на постиженията на Едисън. За „перпетуум мобиле“ нито дума. Остава вратата на къщата на изобретателя.

И вратите на хотела, които се отварят толкова мъчно.

Но това е нелепо! Начинът за получаване на енергия, измислен от хитрия Едисън, е елегантен, но малко ефективен. Още в зората на цивилизацията е станало ясно, че само мускулната сила е недостатъчна. Именно затова е възникнала и цивилизацията. Като отварят вратата, туристите връщат на планетата нищожна част от загубите. Това не обяснява нищо. Отново неуспех. Тайната си остава тайна и можеш вече да се връщаш в къщи.

Осветлението на площада, имитирайки настъпването на деня, отдавна бе достигнало предела си. Но сега — странно нещо — Риц почувствува, че силата на осветлението се засилва, сякаш над града се издига невидимо слънце. Илюминация в чест на тяхното предполагаемо отлитане? От тукашните разточители потомци на хитрите земляни, можеш да очакваш всичко. Но основната светлина изведнъж угасна и всичко се изясни. В зенита гореше ярка звезда. Някакъв ФПЗ с поредната партия „туристи“ се приземяваше.

Риц се огледа, търсейки къде да се скрие. Спасителният знак светеше наблизко. След минута вече през защитните филтри той следеше как става все по-светло. Някой се приземява. Още някой иска

да разгадае Великата Тайна. Е, ще мине време и те също ще отлетят, без да вземат със себе си нищо.

Светенето ставаше все по-интензивно. Високо в небето звездолетът забавяше скоростта си. Отвън, от улицата, той изглеждаше сега като слънце. Намаляваше скоростта, като изпускаше напред лъч светлина, концентриран сноп енергия.

Енергия! В мозъка на Риц стана светло, както навън, под безпощадния огън. Корабите с „туристи“ идват един след друг и всеки от тях носи запас от кинетична енергия, равна на годишното производство на хиляди електроцентрали. При спирането цялата тази енергия се превръща в излъчване. Но тя не отлита в пустотата, а към планетата-цел. И на онзи, който я очаква на финала, остава само да подложи фотоелементите.

Дори при филтрите всичко бе ослепително. Звездолетът се снижаваше, опирайки се на стълб от концентрирана светлина. И светлината не се губеше напразно. Тукашните колонисти не бяха посрамили паметта на хитрия си пралядо, който измислил как да накара гостите му да работят. Те са отишли по-далеч, като са накарали да работят техните звездолети. Те са успели да се приспособят към условията на планетата, лишена от енергия, и да използват тези условия. Вероятно към всичко можеш да се приспособиш. Ако искаш да живееш — адаптирай се и всичко ще е наред. Тази информация е главното нещо, което може да се изнесе от тук. Тя струва колкото един вечен двигател. Само че какво да правя с нея сега? Да я дам на началството? Не. Тя е по-скъпа от всичко.

Но хонорарът? Клещите за Златния Орех?

6.

— С една дума, наградата ти се усмихна — каза Главният Разузнавач след взаимните ритници. — Сега мога да ти открия една тайна. Не Велика, разбира се. Всички, които летяха с теб, бяха също агенти. Разбира се, съвсем обикновени. От тях ние не очаквахме нищо. Но ти... Авансът ще си остане у теб, но нямам право да ти дам Клещите.

В отговор Риц издаде някакъв нечленоразделен звук.

— Днес не ми харесваш — продължи Главният Разузнавач. — Че не оправда надеждите ни и не научи нищо, добре. Не си първият. Но защо се държиш така, сякаш устата ти е пълна с вода?

Този път Риц не отговори нищо, само пооправи с езика си онова, което се намираще зад бузата му. Приближаваше традиционното завършване на разговора и Риц го очакваше спокойно и предано, според устава. Всичко беше както преди. Но не съвсем.

Като заобиколи синята маса, Главният Разузнавач вдигна юмрука си и след миг Риц вече седеше на тротоара всред тълпата, която го гледаше със завист. В дадения случай оправдана, макар че никои не се досещаше за това.

Орехът на Живота, счупен от силния удар по челюстите на Риц, се разливаше в устата му като приказен вкусов букет, връщайки му всичко, което годините бяха взели.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
8/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.